

[Jørgen Estrup]

blandes ind i dette beslutningsforslag. Det er en FN-aktion, man har talt om. Spørgsmålet er, i hvilket omfang det var en autorisation, og det har jeg gjort rede for.

Men det, som fru Annette Just burde solidariseres sig med, er Kina, Sovjetunionen og en række andre FN-lande og ikke kun USA, som det tilsyneladende hele tiden ligger bag ved de udtalelser, der kommer. Det synes jeg man skulle huske.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det kan jo undre mig, når jeg hører hr. Trøjborg meddele – vi kan jo lige så godt sige navnet, når hr. Trøjborg selv gør det – at hr. Svend Auken endelig ikke har blandet sig i denne sag, for det er immervæk hr. Svend Auken, der har sagt, at de danske soldater overhovedet ikke vil egne sig i en ørkenkrig – de trænger til stor optræning først. Men på det tidspunkt var der altså tale om korvetten »Olfert Fischer«, og jeg havde bragt frem, at man eventuelt kunne sende F-16 fly ned, hvis Tyrkiet blev angrebet. Jeg mener ikke, det er en sandt ørkenkrig, der er tale om, hverken når det gælder F-16 eller korvetten »Olfert Fischer«. Ingen af dem skal jo ud i ørkenen – forhåbentlig ikke i hvert fald.

Selvfølger er det en FN-aktion. Men hvem her i salen kan lade være med at tænke på, at NATO er involveret, hvis Tyrkiet bliver angrebet? Jeg tror ikke på, at nogen, der bare har fulgt den mindste smule med, har kunnet lade være med at tænke: Hvad sker der så? Og ergo er det også nødvendigt.

Hr. Trøjborgs bemærkning om Tyskland vil jeg i hvert fald undlade at kommentere, for jeg synes mildest talt, den var malplaceret.

Hr. Sønderby siger: Jamen vi står ikke i klemme, vi står bare ved vort forsvarsforlig. Hvor er det yndigt! Der er vel ikke nogen tvivl om, at vi i dag står i en ny situation. Vi står ikke i den samme situation, som vi gjorde den 31. august. Da var der ikke kommet det første angreb fra de allierede. Og rent faktisk er det sådan, at det første angreb på landjorden er blevet sat i værk netop i dag. Så der er ingen tvivl om, at det er en FN-sag – det har jeg heller aldrig nogen sinde benægtet. Jeg mener bare stadig, at vi må gøre noget for at have æren i behold.

Til slut vil jeg blot sige til hr. Jørgen Estrup, at jeg mener, det er en FN-resolution, og at vi derfor simpelt hen må have forandret den forholdsordre. Det var også det, vi sagde allerede den 31. august.

(Kort bemærkning).

Sønderby (V):

Fru Annette Just læser jo aviser og følger med i andre nyhedsmedier, så hun må vide, at Venstre gerne vil gå videre. Og derfor er det mærkeligt, at hun bliver ved med at køre på det. Men når vi har lavet en aftale med et parti, står vi altså ved den aftale.

Men noget, der får mig herop, er, at fru Annette Just lige før var så stolt over, at de stemte imod den 31. august. Jamen hvis hele Folketinget havde stemt imod den 31. august, så havde »Olfert Fischer« overhovedet ikke været i Golfen, og så kunne vi skamme os. Vi har været dernede og været med fra den 31. august til i dag til at løse de problemer, som vi er blevet bedt om at løse. Det vedtog et stort flertal i Folketinget, og det synes jeg vi kan være stolte over. Men hvis der opstår en ny situation, vil vi da i Venstre ligesom i andre partier gerne have en anden forholdsordre, og det må vi så drøfte. Det er det, jeg har henvist til, når jeg ligesom fremtrædende Socialdemokrater har sagt: Vi skal ikke lukke nogen døre – det kan være, det bliver nødvendigt at drøfte den sag.

Men da fru Annette Just fremsatte dette forslag, vidste fru Annette Just godt, det ikke var muligt. Det kan da være, det bliver muligt. Det håber vi da også i Venstre. Men vi står ved den aftale, vi har indgået med Socialdemokratiet.

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg skal kun gøre nogle få bemærkninger i anledning af beslutningsforslaget, som jeg jo har kommenteret ved indledningen af denne debat.

Jeg takker for de venlige bemærkninger, der er kommet til mig – de, jeg kan næsten sige medfølgende bemærkninger eller i hvert fald forstående bemærkninger om en vanskelig opgave. Og det er faktisk en temmelig vanskelig opgave, for det gælder jo nogle ting, som er noget værd. Det gælder spørgsmålet om vores helt overordnede brede enighed om udenrigspolitik. Det er noget, der er værd at værne om, og det glæder mig derfor også, at debatten i dag